

та, дрънчаха котли. Нѣкаква птица се гушеше за сънь въ клонитѣ на ябълката и пърхаше съ крилата си.

— Ехъ, — въздъхна учителѣтъ. — Стана чудото! Добруджа пакъ ще бѣде свободна!

И той потъна въ спомени.

Нѣкога тази земя бѣше българска. Българинѣтъ бѣше стопанинѣ въ нея. Обичаше си я, и небето я обичаше. Заливаше я съ слънцето и съ плодородието си. Люлѣха се златнитѣ ниви отъ Дунава до Черно море. Младѣ учителѣ, Василѣ Стояновѣ я бѣше кръстосалѣ на длѣжѣ и ширѣ. Ехъ, колко макъ е бралѣ по нивитѣ съ ученицитѣ си, колко вѣнци отъ синчеѣтъ е свивалѣ да кичи коситѣ имѣ! Децата, българскитѣ деца, добруджанчетата! Сега тѣ сѣ здрави и силни мѣже, обгорѣли отъ слънцето, сгърчили вежди отъ тежката неволя, която вилнѣ тука вече толкова години.

И сега нему се падна да поздрави съ добре дошли братята, съ които идѣше свободата. Той трѣбваше да изкаже мѣката на добруджанци. Той трѣбваше да излѣе радостѣта на сърдцата имѣ и да имѣ каже:

— Дочакахме ви най-после, братя! Небето се смили надѣ страданията ни. И отключи предѣ насѣ вратитѣ на новѣ животѣ!

Стариятѣ учителѣ се унесе. Той си представяше, че стои предѣ арката край село. Надѣ главата му се вѣе развѣното ново българско знаме. Хората плачатѣ отъ радостѣ, когато виждатѣ да се задава българската войска. Щиковеѣ на войницитѣ се люлѣятѣ, като изкласили ниви. Ето, войницитѣ спиратѣ предѣ него. Бурно ура разтърсва земята. И той започва своята речѣ:

— Братя българи! Измѣченото добруджанско село ви посрѣща съ сълзитѣ на радостѣта. Очитѣ ни изплакаха отъ мѣка, ала запазиха последнитѣ си най-горещи сълзи за васѣ! Ако тѣ бѣха бисери, вие щѣхте да се накичитѣ съ тѣхъ. Ако бѣха цвѣтя — щѣха да постелятѣ пѣтя ви. Ако бѣха звезди — българската земя щѣше да огрѣе въ чудна свѣтлина. Елате между насѣ, разтворете прегрѣдитѣ си и ни оставете да си отпочинемѣ на гърдитѣ ви! Вие ни носите възкресение, братя, и небето ще ви награди. Ние нѣмаме за васѣ дарѣ, който да ви подхожда. Достоенѣ дарѣ може да бѣде само нашето измѣчено сърд-